

POSTANOWIENIE

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Pacuda

w sprawie z odwołania S. S.
przeciwko Wojewódzkiemu [...] w Ł.
o ustalenie stopnia niepełnosprawności,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 25 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych w P.
z dnia 8 listopada 2016 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy – Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w P. wyrokiem z dnia 8 listopada 2016 r. oddalił apelację wniesioną przez odwołującego się S.S. od wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 lutego 2016 r., oddalającego odwołanie od decyzji Wojewódzkiego [...] z dnia 8 czerwca 2015 r., którą organ ten utrzymał w mocy orzeczenie Powiatowego [...] w R. z dnia 20 kwietnia 2015 r. zaliczające odwołującego się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Odwołujący się S.S. wniósł do Sądu Najwyższego skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 8 listopada 2016 r., zaskarżając ten wyrok w całości i zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, to jest: art. 232 k.p.c. w związku z art. 278 § 1 k.p.c. i art. 286 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c., art.

380 k.p.c., art. 382 k.p.c. oraz art. 391 k.p.c., a także art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 378 § 1 k.p.c., art. 382 k.p.c. i art. 391 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżący podniósł, że jego zdaniem jest ona oczywiście uzasadniona. Niewątpliwie braki w dopuszczeniu i przeprowadzeniu dowodów mających istotne znaczenie dla prawidłowego rozstrzygnięcia postępowania, które nie zostały dostrzeżone i naprawione w postępowaniu apelacyjnym, stanowią bowiem naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na wynik sprawy. Takimi dowodami są zaś opinie dodatkowych biegłych, które mogłyby rozwiać wątpliwości w zakresie wydanych w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji opinii biegłych lekarzy a zeznaniami, wyglądem i poważną chorobą, na którą cierpi odwołujący się, oraz dotychczas wydawanymi decyzjami o zaliczeniu go do znacznego stopnia niepełnosprawności.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie (sporządzone odrębnie od uzasadnienia podstaw kasacyjnych) winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie

będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Wypada także przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury skarga jest oczywiście uzasadniona, jeżeli zaskarżone tą skargą orzeczenie zapadło wskutek oczywistego naruszenia prawa, a oczywiste naruszenie prawa powinno być rozumiane jako widoczna, bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy jurydycznej, sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem albo powszechnie przyjętymi regułami interpretacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494 oraz z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437) i jest możliwe do przyjęcia tylko wówczas, gdy orzeczenie jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami prawa (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 30 stycznia 1963 r., II CZ 3/63, OSPiKA 1963 nr 11, poz. 286 oraz postanowienie z dnia 10 stycznia 2014 r., III UK 61/13, LEX nr 1648614). Powołanie się przez autora skargi kasacyjnej na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje go zatem do przedstawienia wyводу prawnego zmierzającego do wykazania kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, co daje podstawy do uznania skargi za oczywiście uzasadnioną, tj. podlegającą uwzględnieniu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 11 grudnia 2009 r., II PK 223/09, LEX nr 585777 oraz z dnia 3 lutego 2010 r., II PK 304/09, LEX nr 602695). Innymi słowy, jeżeli skarżący powołuje się na oczywistą zasadność skargi, to powinien zawrzeć w niej wywód prawny, z którego ta oczywista zasadność będzie wynikała. Ma to być przy tym zasadność łatwo dostrzegalna już nawet przy pobieżnej lekturze skargi (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 maja 2010 r., V CSK 459/09, LEX nr 602638).

Zdaniem Sądu Najwyższego, oceniany w niniejszym postępowaniu wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Przede wszystkim bowiem skarżący, powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, nie określa, które konkretnie przepisy zostały w „oczywisty sposób naruszone”. Nie sposób natomiast sformułować w sposób

prawidłowy wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej bez odwołania się choćby do jednego przepisu prawa materialnego lub procesowego. Każda z przesłanek skargi, to jest oczywista zasadność skargi, występowanie istotnego zagadnienia prawnego oraz potrzeba wykładni jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji muszą dotyczyć treści przepisów, które były (powinny być) zastosowane w sprawie. Konieczne wymaganie konstrukcyjne skargi jest zatem spełnione tylko wówczas, gdy jej autor wskaże, którego przepisu (przepisów) prawa dotyczy to twierdzenie, a także w czym upatruje nadanie zarzucanemu naruszeniu kwalifikowaną postać świadczącą o oczywistej zasadności skargi.

Ponadto, argumentacja zawarta w uzasadnieniu skargi w istocie sprowadza się głównie do kwestionowania dokonanej przez Sąd Okręgowy oceny materiału dowodowego oraz poczynionych na tej podstawie ustaleń faktycznych, o czym dodatkowo świadczy powołanie w podstawach zaskarżenia art. 233 § 1 k.p.c. Podniesienie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie daje natomiast podstawy do powoływania się na oczywistą zasadność skargi, skoro ustalenia te są wynikiem swobodnej oceny dowodów dokonywanej przez sąd. Zgodnie z art. 398¹³ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Regulacja ta koresponduje z art. 398³ § 3 k.p.c. zakazującym zgłaszania zarzutów dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów. W konsekwencji takiego stanu rzeczy, wywody skarżącego pozostające w sprzeczności z ustaleniami faktycznymi sądu drugiej instancji i oparte na jego własnej wersji stanu faktycznego muszą być przez Sąd Najwyższy pominięte.

Końcowo Sąd Najwyższy zauważa i to, że skarżący opiera swoją skargę kasacyjną wyłącznie na zarzutach procesowych, natomiast nie powołuje w podstawach zaskarżenia jakiegokolwiek przepisu prawa materialnego. Tymczasem, to właśnie przepis bądź przepisy prawa materialnego stanowiły właściwą podstawę wyrokowania przez Sąd odwoławczy. Z tych względów w ogóle nie jest możliwa ocena, czy deklarowane przez skarżącego oczywiste naruszenie przepisów postępowania powołanych w podstawach kasacyjnych mogło mieć - rzeczywiście - istotny wpływ na wynik sprawy, czego wymaga przecież art. 398³ § 1 pkt 2 k.p.c. Przedstawione przez skarżącego okoliczności nie mogą zatem usprawiedliwiać wniosku o rozpoznanie skargi kasacyjnej opartego na przesłance określonej w

art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., gdyż o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić zwłaszcza wtedy, gdy skarżący dla uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ogranicza się wyłącznie - jak w niniejszej sprawie - do przytoczenia zarzutów w zakresie obrazy przepisów prawa procesowego i pomija równocześnie przepisy prawa materialnego, których naruszenia miałyby się ewentualnie dopuścić sąd.

Kierując się przedstawionymi motywami, Sąd Najwyższy uznał, iż skarżący nie wykazał potrzeby rozpoznania jego skargi kasacyjnej. Dlatego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., orzekł jak w sentencji swojego postanowienia.